

Ἀλλὰ μετὰ κικρόν τινα, εἴτε διότι ὁ χειμὼν τὸν ἐκόλουε τοῦ νῦν τὸ ἐπισκέπτεται συχνά, εἴτε διότι ὁ ἔρως τοῦ ἀπῆται τοῦτο, παρουσιάσθη εἰς τὸ ἀναρχεῖν καὶ πριέτερε τὴν εἰς αὐτὸν παραχώρησιν τοῦ ἀγάλλματος ἀντὶ χρηματικῶν τινος ποσῶ. Ἀλλ' ἡ ἀπάντησις ἐπὶ ἡρῶν ἀρνητική. Ὁ νέος ἐπανέλαθε τὴν πρότασιν, ἐπικυζάνων τὴν χρηματικὴν ἀμοιβήν, ἀλλ' ἀπῆλπίσθη καὶ διευθύνθη σκυθρωπὸς εἰς τὸν οἶκόν του. Τὴν ἐπομένην προῖκον ὁ οἰκοπεριεργὸς καὶ φιλοθεαμιῶν λαλῶν τῶν Ἀθηναίων συνηθρίζετο μελισσηδὸν περὶ τὸ ἀγάλλμα τῆς Ἀγαθῆς Τύχης, περὶ τὰ βάρηα τοῦ ὁποῖου ἔκειτο ἐκτασθὲν ἐξηπλωμένον ψυχρότατον πτώμα νεκροῦ, οὗ ἡ μία χεὶρ ἐκρῖνται ἐπὶ ἀνκατασταγῆς ἐγγεφιδίων καὶ ἡ ἄλλη περιέπτυσσε τὸ βῆθρον τοῦ ἀγάλλματος. Ὁ ευχίστητος εὐπαιδὴς κατέφυγον εἰς τὸ μέσον τοῦτο, ἀπελπισθεὶς τοῦ ν' ἀποκτήσῃ τὸ ἀντικείμενον τῆς τύχης λατρείας του.

Καὶ ταῦτα μὲν τὰ ὀλίγα περὶ τῶν κατὰ τὴν ἀρχαίαν ἐποχὴν συνηθέντων ἀθεμιτων καὶ παρὰ φύσιν καὶ νόμον ἐρώτων περὶ ὧν τῶν κατὰ τοὺς μέσους καὶ νέους χρόνους ἐν ἑτέρῳ ἄρθρῳ.

T. Δ. ΑΜΗΕΛΛΑΣ.

## ΛΟΓΗΜΑΤΑ.

Πρὸ ὀκτὼ ἡμερῶν ὁ μέγας ἡμῶν ἀρχισυντάκτης καὶ διευθυντὴς μοι ἀνέθεσε τὴν συγγραφὴν τῶν ἀθουράτων, ἀποῦ πολλὴ καὶ μεγάλῃ συζήτησις ἐγένετο περὶ τῆς ἐπωνυμίας τοῦ ἀρθριδίου αὐτοῦ, ἐνθυμίζουσά τὰ περὶ τῶν ποικίλων λαλημάτων τῆς Πανδώρας γραφέντα παρὰ τινος ἀρετὰ περιποιητικῶν πρὸς τὴν γλώσσάν του. Τὴν ἐντολὴν ἔλαβον λοιπόν, ἀλλ' ἀμέσως τοσαῦτα ἰδέαι συνωσίσθησαν ἐν τῇ κεφαλῇ μου, ὅσαι ποιηταὶ πρὸ πάντων συνωθοῦντο ἐξω τῆς θύρας τῆς Μεγάλῃς τοῦ Πανεπιστημίου αἰθούσης κατὰ τὴν περιδόητον καταστάσαν ἡμέραν τῆς 5 Μαΐου, καθ' ἣν παρὰ τοῦ θιασώτου τῆς

δημοτικῆς, γλώσσης Κυρίου Ἀφεντούλη, ἐμελλε ν' ἀναγνώσθῃ ἡ κρίσις τοῦ ποιητικῶ διαγωνισμοῦ. (Ὁ κ. Ἀφεντούλης προτίθεται προσχῶς νὰ ἐκδώσῃ σπουδαίαν σύγγραμμά: Περὶ τῆς ἱερωτικῆς ἀποτελεσματικῆς ἐνεργούσης ἐπὶ τῶν ἠθικῶν νοσημάτων, οἷον ἡ ποίησις κτλ.) Αἱ ἰδέαι ἐνεκα τῆς πληθύος γνωρίζετε ὅτι δυσκόλως ἐξέρχονται τῆς κεφαλῆς, ἐκτὸς ἂν ἐπιπέσῃ ἐν αὐταῖς χιλέραι καὶ ἀραιωθῶσιν ὀλίγον· ἀλλὰ τότε πάλιν θὰ ἐξέλθωσι χιλοριθμοὶ ἐχρῶσαι ἐν ἡλικίᾳ καθάρσεως, ὥστε ἡ οὐσία ἢ ἡλικία καλλίτερον νὰ μὴν ἐχῶμεν ἀφθονίαν αὐτῶν διὰ μικρὰς περιστάσεις. Ὅπως καὶ ἂν ἔχῃ τὸ πρᾶγμα, τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι κατὰ τὰς ὀκτὼ τελευταίας ἡμέρας ἀπαιτῶν με ὁ μέγας διευθυντῆς με ἠρώτα πάντοτε: «Καὶ τὰ ἀθουράματα πῶς πηγαίνουν;» Ἐγὼ δ' ἀπῆται «περὶ τὰ τέλη εὐίσκουμαι.» Κ' ἐν τοῖτοις οὔτε γραμμὴν καὶ ἀκόμη εἶχον συνθέσει. Ἀλλὰ τότε, θὰ μ' ἐρωτήσῃτε, διατί ὑπεσχέθης πρῶτον καὶ διατί ἐψεύδεσθαι δεύτερον; Ὑπεσχέθη διὰ νὰ μὴ φανῶ ἀνέξιος, ἐψεύδω διὰ νὰ κρατήσω τὴν ὑπόσχισίν μου... — Ἀπορεῖτε, φίλτατοι ἀναγνώται καὶ περιπαθεῖτε ἀναγνώστρικαι μάλιστα, ἐψεύδω ἐλπίζων ὅτι τὸ ψεῦδος διπλασίως καὶ τριπλασίως ἤθελε μ' ἀναγκάσει νὰ γράψω τὰ ἀθουράματα, ὥπως μὴ φανῶ ψεύτης. Ἐψεύδω διὰ νὰ κρατήσω τὴν ὑπόσχεσιν καὶ ἀναγκαζόμενον οὕτω νὰ κρατήσω τὴν ὑπόσχεσίν μου, διὰ νὰ μὴν ἀποκαλυφθῇ τὸ ψεῦδος. Βλέπετε, ἔχετε νὰ κάμψτε μὲ λογικὸν ἄνθρωπον ἀπῶδειξις τούτου ὅτι ἐντὸς τεσσάρων γραμμῶν πεντάκις ἀνέφερα τὴν λέξιν ψεῦδος καὶ τὸ ῥῆμα ψεύδομαι.

Ἀλλὰ ὁ Χρόνος τρέχει πάντοτε:

Le temps coule et nous passons.

καὶ, ὦ σκληρὸν πεπρωμένον τῶν ἀνθρώπων! ὦ γαμψόνοζ δυστυχία! ὦ συμφορά! (μὲ συγχωρεῖτε

Θέλω νὰ γίνω ποιητὴς, ἀρχίζω καὶ στεναίω καὶ τὴν ὠμή μου τὴν καρδίαν πρέπει κ' ἐγὼ [νὰ βράζω].

Ἐφθασεν, ἔφθασεν ἡ προτελευταία ἡ-



μέρα τῆς προθεσμίας μου, τὸ χθες τῆς σήμερον, τὸ αὐριὸν τῆς προχθες καὶ τὸ μεθαύριον τῆς ἀντιπροχθές. Ἡμέλησα τὸν πλοῦν κ' εὗρέθην ἀπέναντι σκοπέλου, ἀπρόσεχτος ἐθαύριζον κ' εὗρέθην πρὸ ὀβύσσου. Τῶν ἰθυομαμάτων ἡ ἀρχὴ, τὸ ἥμισυ αὐτὸ τοῦ ὅλου ἀκόμη δὲν ἐτέθη· πῶς νὰ φθάσω εἰς τὸ ἥμισυ, τὸ κατὰ λογικὴν καὶ μαθηματικὴν συνέπειαν τέλος τοῦ ὅλου; Ἐκλάυσα, ἐστενάξα. τὰ πάντα μάταια. Ἀπὸ πρωῒας ἔτρεχον εἰς τὰς Στῆλας, εἰς τὸ Ἄντρον, εἰς τὸ Στυδίον, εἰς τὸν κῆπον τῶν Ἀνακτόρων. Ἡ νύξ ἐπήρχετο· κ' ἐγὼ στενάζων ἔλεγον: «ὦ νύξ αἰώνια ῥίψε τὸν μαῦρόν σου πέπλον πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου· ὅς ἀποθάνω, τί μ' ὠφελεῖ νὰ ζήσω, ἀφοῦ ἐν τῷ κόσμῳ δὲν ἀπαντῶ ἀθώματα;» Ἐν τούτοις ἦλθεν ἡ νύξ καὶ τὸν θάνατον ἐπικαλούμενος ἐπορεύθη πρὸς τὸ δεῖπνον· ἐδείπνησα καὶ τὸν θάνατον ἐπικαλούμενος ἐπέστρεφον εἰς τὰ ἴδια· ἐφθασα· καὶ τὸν θάνατον ἐπικαλούμενος ἔθεσα τὴν κεφαλὴν μου ἐντὺς τῶν χειρῶν σκεπτόμενος ἄθώματα. Ἐξῆθον εἰς τὴν ἐξώστην μου· ὁ οὐρανὸς ἦτον ἄστερόεις καὶ παρετήρουν τὰ ἄστρα, μοιφυρίζων ἀπαύστως: Τί νὰ γράψω; τί νὰ γράψω; Ἐνθυμήθην ποιητὴν τινα Μανούσον προσκαλοῦντα τὴν Μοῦσαν διὰ τῶν ἐξῆς ποιητικῶν λόγων

Αἶ μοῦρῃ Μοῦσα πού ἦτουνε;  
πού περπατεῖ: τῆς δέλα  
Ἐμπρὸ: μαζί μου γλίστρα  
πα: τὴν κιθάρα κ' ἔλα  
Δυὸ μῆνε, εἰν' ὅπ' ἐφαγα  
Τὸν κοσμο νὰ σ' εὐρώ.

Ἀκουσίως πῶς ἐπανελάμβανον κατ' ἐμαυτὸν τοὺς ἀδάμαντας καὶ τοὺς μαργαρίτας αὐτοὺς τοῦ Ἐπτανησίου καλλιτέχου καὶ παρηγορούμην, διότι δύο μῆνας ἀποκλήρους ἄγνος ἦτον ἡ φαντασία τοῦ Μανούσου. Ἀφ' ἑτέρου ὁμῶς ἐσκεπτόμην ἐν ἀπελπισίᾳ ἂν καὶ αἱ ἰδικαί μου ὀκτὼ ἡμέραι γίνωσι ἐξήκοντα; Θεέ μου τί θὰ γίνω; Κ' ἐφανταζόμην αἰφνης τὴν εὐχὴν μου πραγματοποιουμένην. Ἐφανταζόμην τὸν ἥλιον ἀνατέλλοντα καὶ τάχιστα, ὡς πυροτέχνημα λαμπρὸν ἐξηκοντάκις στρεφό-

μενον περὶ τὴν γῆν, ὥστε παρελθόντων τῶν δύο μηνῶν ὁ μέγας δεινὸς πᾶσι μου νὰ νομίζῃ ὅτι ὀκτὼ μόνον ἡμέραι παρελήθον. Ἐνῶ τοιαῦτα ἐγένεα ἡ ἔγνων νομισμένη φαντασία μου, ἔθεσα τὴν χεῖρα κατὰ τόλμην εἰς τὴν θυλάκιον διὰ νὰ κλέψω τὸ ῥινόμακτρον μου πρὸς σπύργισιν τοῦ ἐπὶ τοῦ μετώπου μου ἰδρώτος. Ἀλλ' ἐντὶ ῥινόμακτρον ἐν τῷ θυλάκιῳ κατὰ τὴν χεῖρα μου φέει χάρτην χονδρὴν· λαμβάνω αὐτὸν, ἐρχομαι εἰς τὸ φῶς καὶ ἀναγινώσκω:

### ΕΙΣΙΤΗΡΙΟΝ

Εἰς τὸ θεωρεῖον τῆς δεξιάς πτέρυγας.

— Εὐρον, εὐρον, ἀνακραζῶ ἀμέσως, θὰ γράψω ἀνέκδοτα τινα τῆς Βουλῆς: τα ὀπίσθια ἐνθυμούμαι ὅτι μ' ἐδιηγάθη φίλος τις. Ἀλλ' ὁ ἐνθουσιασμός μου ἀμέσως κατέπαυσε, διότι ἐσκέφθην ὅτι τα ἀνέκδοτα αὐτὰ δύναν μόνον τὴν ἀριθμὴν δὲν ἦσαν ἱκανὰ νὰ πληρώσωσι σελίδας ὀλοκλήρους. Ἰδοὺ γράφω αὐτάς, διὰ νὰ πεσθῇτε, οἱ λοιποὶ ἀναγνώσται, ὅτι τῷ ὄντι ὀρθῶς ἐσκεπτόμην.

Ὅτε ἐξῆ ὁ μακκρίτης Κωλέττης καὶ ἦτο μάλιστα καὶ ὑπουργὸς, βουλευτὴς τῆς Μεσσηνίας κατήγορήσεν αὐτὴν ἡμέραν τινα ἐν τῇ Βουλῇ ὅτι ἀδεξίους, βραδύρους καὶ μηδανικούς ὁλοῦς ἑξωματικούς στέλλει ἐν Μεσσηνίᾳ πρὸς καταδίωξιν τῶν κηστῶν.

— Κύριοι βουλευταὶ, λυσσῶν ἔκραξε στεντορίᾳ τῇ φωνῇ ὁ κατηγορῶν βουλευτὴς, φαντασθῆτε ὅτι τόσον ἀνόητοι καὶ τρελλοὶ εἶναι σχεδὸν οἱ πρὸς ἐξόντωσιν τῆς ληστείας σταλέντες ἀρχηγοὶ εἰς τὴν πατρίδα μου, ὥστε εἰς ἐξ αὐτῶν, ἐσχάτως μανθάνω, ὅτι ἐφθασε μέγχι τοῦ βαθμοῦ τοῦ νὰ θέσῃ γάλας ἐντὺς τῶν βραχιῶν τῶν γυναικῶν, ὅπως ὁμολογήσωσιν αὐταὶ τοὺς ἀρχιλήστας.

Γέλως ἀδίσκοπος ἐπεκράτησεν ἐν τῇ Βουλῇ καὶ πάντες ἔδωκαν τὸν ἀπαθῆ καὶ μεγαλοπρεπῆ Κωλέττην, ὅστις ἐν μεγάλῃ ἀταραξίᾳ ἔκαστε σημεῖον· τί ἐμελλε νὰ ὁμιλήσῃ καὶ ἀμέως ὠρθώθῃ, ἅμα ὁ γέλως ἐπαυσε.

— Κύριοι, εἶπε, μὲ σταθεράν φωνήν,



καὶ σεβασμὴν ἐπιβάλλουσιν, διὰ τὴν δι-  
καιολογίαν ἀπέχονται τῶν κατηγοριῶν  
τοῦ ἐντίμου βουλευτοῦ κ. Π. εἰμαι εἰς  
θέτην νῆσος διαβιβάζωσθαι αἱ γυναί-  
και, ὅλκι ἐν Μισσηνίᾳ οὐ φέρουσι βραχί-  
α.

Ταῦτα εἰπὼν ἀφίνα εἰς ὕλας, ἐνκυνώ-  
σται, νὰ ὑποθέσῃ τὴν κατὰστασιν τοῦ  
ἀκαταγέρτου μετὰ τοῦ λόγου αὐτοῦ,  
λαβάνοντες οὐκ ὅσον τὴν μαρτυρίαν  
καὶ τὴν χαρακτηρὰ τοῦ λειψυπότου Κω-  
λέστου. Τὸ δὲ τῶν ἀνεκδότων, τὴν ὁπλὴν  
μὲν ἤλθον κατὰ νότον εἶναι αὐτὴ τὸ δὲ  
ἄλλο συντομώτερον ἐπὶ εἶναι τὸ ἐξῆς.

Βουλευτὴς τις ὁ Ζ. ἀμαθέστατος, ἐξέ-  
βρισεν ἐν τῷ Βουλευτηρίῳ ποτὲ ἄλλον  
βουλευτὴν, ὅστις θελήσας νὰ ἐκδικηθῇ, ἀ-  
πεβάνθη πρὸς τὴν Βουλὴν λέγων·

— Γνωρίσατε, κύριοι, ὅτι ἐξυβρίζον-  
τος ἐμοῦ παρὰ τοῦ κ. Ζ. ἡ βουλὴ συλλή-  
θῃ ἐξυβρίζεται.

Ταῦτα ἀκούσας ὁ ἀμαθὴς Ζ. ἀνέκραξε  
χαρηνουῶν.

— Πιθάνον ὅλκι, κύριοι, νὰ ἐπρόφρα-  
τῆς ὁδὸς, ἀλλὰ συλλήθῃ οὐδένα  
εἶπεν.

Ὁ δυστυχὴς τὴν λέξιν συλλήθῃ ἐνό-  
μισεν ὑβριστικὴν.

Αὐτὴ μόνον τὰ δύο ἀνέκδοτα ἐνθυμού-  
μεθα, ὅτι διὰ τὴν περὶ τὴν ἐξέ-  
αυτὴν καὶ ἡ χρεὴ πάλιν περιπατῶν καὶ  
κατὰ τὴν, γειρῆμενος καὶ καπνίζων, ἐ-  
ξερχόμενος εἰς τὸν ἐξώστην καὶ ἐνταυτί-  
τῃ οὐρανῶν, ἄλλο τι νὰ ζητῶ διὰ τὰ ἀ-  
θύρματά μου. Ἀλλ' ἡ ὥρα εἶχε περὶ χροή-  
σαι, σιωπὴ ἐπιβάλλεται καὶ αἱ μακροσμέ-  
ναι ἐκείναι μόνον τῶν κυνῶν ὕλας  
ἡκούοντο μόνον· ἐπειδὴ δὲ δὲν ἠδυνάμην  
νὰ κλείσω τὰ ὦτα εἰς τὰς ὀχληρὰς αὐτὰς  
ὕλας ἀπεφάσισα νὰ τ' ἀνοίξω (ἡλ. νὰ  
τ' ἀφῇσω ὅπως ἦσαν) καὶ νὰ προσέξω εἰς  
αὐτάς. Ἦκουα πρὸς νότον ὕλας μίαν  
μικροῦ κυνάρου, ἄλλη ἀνταπεκρίνατο  
πρὸς βορρᾶν, ἀλλ' ἦτο αὐτὴ κυνὴ γέ-  
ροντος, βραγχνοῦ καὶ ἀπαξ μόνον ὕλας τοῦν-  
τος ἀπέχοντι τριῶν ἢ τεσσάρων ἐπανει-  
λημμένων ὕλας τοῦ πρὸς νότον. Αἴ-  
φνης ἄλλη πρὸς ἀνατολὰς ὅξαι φωνὴ ἡ-  
κούετο, ζητοῦσα τρόπον τινὰ νὰ διαγω-  
νισθῇ πρὸς τὰς πρώτας ἀπὸ δυσμῶν τε-

τάρτη μελαγχολικὴ ἐξήλθε ὁ φωνὴ κυνὴς  
καὶ ἐπὶ τινὰ καιρὸν ἐξηκολούθει μονολο-  
γοῦσα, διότι ἐπαύσαν αἱ ἄλλαι αἴφνης  
καὶ αἱ τέσσαρες ὁμοῦ αρμονῶν τὸν ἔρ-  
επλήρουν. « Τί αἰσθάνονται, ἔλεγον, οἱ  
κύριες οὗτοι, διὰ τὴν περιμένοντες τὴν νύκτα,  
ὅπως ἀκόπως καὶ ἀπρόστως ὕλας τοῦσι;  
Συνεννοοῦνται ὅτι ἀνάγει, ἡ ἐξυβρίζον-  
ται ἐκπύρηνται, ὡς ὅτι ἀνώνυμοι δια τῶν  
ἐρημερίων; ἂν οὕτως ἔχη, καλῶς ποιῶ-  
σι ἀντιμένοντες τὴν νύκτα, διότι τὴν ἡμέ-  
ραν ἐντρέπινται νὰ δεικνύονται ». Μὴ  
δυνάμεθα νὰ θέσω λύσιν τινὰ εἰς τὸ ζή-  
τημα αὐτὸ τὸ ἐγκατέλειψα, διὰ τὴν τὴν  
ὑποβίβω τὴν ἐπαύριον εἰς τὸν καλλί-  
τερον ἡμῶν ζωολόγον.

Καὶ πάλιν τί νὰ γράψω; τί νὰ γράψω;  
ὀργισαί; σχεδὸν ἀνέκραξε καὶ διὰ τῆς  
βακτηρίας μου τὴν τράπεζαν πλῆξας. Ὁ  
παρρησιᾶς κρότος καθήσυχον τὰς ἐξ-  
φθέσεις μου φρένας καὶ παρρησιᾶς ἐπιμε-  
λῶς, μάλιστα ἡ βακτηρία μου ἐθραύσθη.  
« Ἀ! εἶπον, ὡς ἐμπνευσθεῖς; ἂν διηγομένη  
τῇ ἱστορίᾳ μου ῥάβδον, ἢν εἶδον σήμε-  
ρον διαρρηγνυμένην ἐπὶ τῆς ῥαχέως φί-  
λου μου τιθῆς; Ἀλλ' εἶναι μικρὴ ἡ ἱστο-  
ρία αὐτή. Καὶ τῶντι ἀκούσκατε αὐτὴν  
καὶ θε πεισθήτε.

Ὁ ἔμπορος τῆς ὁδοῦ τοῦ Ἑρμοῦ Κ.  
εἶδεν ἡμέραν τινὰ εἰσυχόμενον ἐν τῷ κα-  
ταστήματι αὐτοῦ βλακῆ, βλακωδέστατον  
ἐν τριχονταετῇ περίῳ, ὅστις ἐκλέετο  
μετρίως πολίτην ῥάβδον ἡγίρασεν αὐ-  
τῷ ἀντὶ ὀρχιδῶν ὁκτώ. Τὸ πρᾶγμα μέ-  
χρι τοῦδε ἀπλούστατον, ἢ ἂν θέλητε ἐκ-  
τακτον, διότι, ὡς ἐμαθεῖν ὁ ἔμπορος, ὁ  
ἄνθρωπος αὐτὸς ἦτο ὑπαλληλίσκος τοῦ ὑπουρ-  
γείου τῶν Οἰκονομικῶν. Ἐκτακτον λοι-  
πὸν ἦτο πῶς εὐρέθη ὑπαλληλίσκος διαθέ-  
των ὁκτὼ ὀρχιδῶν διὰ ῥάβδον. Ἀλλ' εἴ-  
πομεν ἐν ἀρχῇ ὅτι ἦτο βλάξ.

Μετὰ ταῦτα ὥρας ὁ νέος ἐπέστρεψε παρὰ  
τῷ ἔμπορῳ.

— Κύριε, εἶπεν αὐτῷ, μὲ κάμνετε τὴν  
χάριν νὰ μὲ ἀνταλλάξῃτε τὴν ῥάβδον αὐ-  
τήν, ἣν πρὸ ὀλίγου ἡγόρασα; — Εὐχρίτως,  
φίλε μου, ἀπήντησεν ὁ ἔμπορος. Ἀλλ' ὁ  
νεανίας θέλων τάχα νὰ δικαιολογήσῃ τὴν  
χάριν, ἢν ἐζήτησε,



— Οὐρ' ἀδελφε, προσέθηκε ἀπελπιστικῶς τῷ τρόπῳ, ἐκινδύνευσαν νὰ εὕρω τὸν μπαστούνι αὐτό.

— Πῶς; διατί;

— Βρε, ἀδελφε, ἡ γυναικά μου...

— Αἰ;

— Νά! με πιάστηκε ἅμα τὸ εἶδες τὰ χεῖρά μου: Ἀγοράζεις μπαστούνια ἐστὶ καὶ ἐμένα τίποτε δὲν με πέρνει, ξερόνιζε, γρήγορα ἐπιστρέψε το, ἄλλαξέ το, ἄλλως...

Καὶ ὁ φίλος μας νεανίας ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐξετασθεὶς λεπτῶς παρὰ τοῦ ἐμπόρου, ὁμολόγησεν ὅτι καὶ ἐξυλίζετο συχνάκις παρὰ τῆς συζύγου του.

Ὁ ἔμπορος ἔδωκε τῷ Μυλιαρικῶ συζύγῳ ψέλλιον τι, οὗτος δὲ ἀνεχώρησεν, ὡς ἄνθρωπος χρεωστὼν προστασίαν τῇ συζύγῳ αὐτοῦ καὶ ὑπηρετούμενος παρ' αὐτῆς.

Τὴν ἐπὶ κύριον παρουσιάσθη εἰς τὸ αὐτὸ κατὰστημα δεκακοκταετῆς θηλυπρεπῆς νέας καὶ ἐκλέξας ἠγόρασεν τὴν αὐτὴν ράβδον. (Ἦτο φαίνεται πολὺ ὠραία αὐτὴ ἀφοῦ καὶ συζύγου καὶ παιδία ἐμάγευσεν) Μετὰ θ' ὅμως ὥρας, ἀκριβῶς τὸ τετράγωνον τῶν τριῶν ὥρων, καθ' ἃς ἐκράτησεν αὐτὴ, ὁ βλαξ, ἡ βακτηρία ἐπιστρέφεται εἰς τὸν ἔμπορον ἀνταλλάσσουμένη ἀπέναντι γραφίδων καὶ χάρτου.

— Τί μεσχιωνικοὶ ἄνθρωποι αὐτοὶ οἱ δασκάλαι, ἔλεγεν ὁ μαθητὴς τοῦ Βου βασιλικοῦ Γυμνασίου, τί στάσιμοι! τί ἐχθροὶ τῆς προόδου! Ἄν ἦναι δυνατόν νὰ με κάμῃ ὁ σχολαστικὸς ἐκεῖνος καθηγητὴς Ρ. περπατήρῃς ὅτι ἐκράτουν καθ' ὁδὸν βακτηρίαν. «Δὲν προοδεύει, ἐξεπρώνει, νέος τις ὅταν ἀρχίσῃ τὰ γάντια καὶ τὰ μπαστούνια». Ἀλλαξέ το, ἀδελφε, δὲς μοι ἄλλο τι εἶναι ἄξιον ὁ χέχης αὐτὸς νὰ μὴ με προδιβάσῃ.

Ὁ ἔμπορος ἐκπληκτὸς ὀλίγον διὰ τὴν σύμπτωσιν αὐτὴν τῆς ἀνταλλαγῆς τῆς ράβδου του, ἐκράτησεν αὐτὴν μειδιών, ὁ δὲ μαθητὴς ἀνεχώρησε φέρων ὑπο μάλῃς δεσμίδα χάρτου καὶ ἐν τῇ παλάμῃ γραφίδας, κονδυλοφόρους κλπ.

Τὴν ἐπὶ κύριον ὥραίος νεανίας παρουσιάσθη πάλιν καὶ ἐζήτησε τὴν τιμὴν τῆς αὐτῆς ράβδου. Με προθυμίαν ἐπλήρωσε τὰς δεκάς δραχμάς, εὐχαρὶς ἀναχωρῶν, ὥσει

εὖρε καλεποῦρι. (Ἦτο φαίνεται πολὺ ὠραία αὐτὴ, ἀφοῦ μάλιστα καὶ ὑπάλληλον καὶ μαθητὴν καὶ κομψούμενον ἐμάγευσεν).

Μετὰ τρεῖς ὥρας, ἀκριβῶς τὴν τετραγωνικὴν ῥίζαν τῶν ἐννέα ὥρων, καθ' ἃς ὁ μαθητὴς ἐκράτησεν αὐτὴν, ὁ κομψούμενος ἐπιστρέψας ἐζήτησε ν' ἀλλάξῃ αὐτὴν ἀπέναντι ἄλλης διαφόρου. Ἐφαίνετο ὅτι με θλίψιν ἀπεχωρίζετο, διότι ἐρρίπτεν ἐπ' αὐτῆς ὑστρίκτον βλέμμα ἀποχωρισμοῦ ὑψῶν καὶ συνανόνων τὰς ὀφρὺς, ὥσει ἡσθάνετο θλίψιν τινά.

— Τί κρίμα, εἶπε τέλος, ἡ Ἐλένη μου νὰ μὴν ἀρέσῃ τὸ βαβδιδιον αὐτὸ, τὸ ὁποῖον ὅλοι οἱ φίλοι μου ἤρεσκον. Τί νὰ γίνῃ ὅμως; πρέπει νὰ τὸ ἀλλάξω, δια νὰ τῇ ἀρέσω καθ' ὅλα. Ἀλλαξέ το, ἀδελφε, στραφεῖς πρὸς τὸν ἔμπορον προσέθηκε, ἄλλαξέ το, σὲ παρακαλῶ δὲς μοι ἐκεῖνο τὸ ἄλλο, ἐκεῖνο ναί! αὐτὸ βέβαιον ὅ' ἀρέσῃ ἡ Ἐλενίω.

Ὁ ἔμπορος ἤρχισε νὰ πιστεύῃ τὰ μαγικά. «Τί διάβολο ἔχει τὸ μπαστούνι αὐτό, ἔλεγε» καὶ ἠπόρει ἐνθὺ τὸ ἀντήλλασσε.

Τὴν ἐπὶ κύριον ὁ φίλος, παρὰ τοῦ ὁποῖου ἔμαθον τὴν ἱστορίαν καὶ ὅστις ἐξυλοφορτώθη χθές, εἰσῆλθεν εἰς τὸ κατὰστημα ζητῶν ν' ἀγοράσῃ τὴν αὐτὴν βακτηρίαν.

— Κύριε, εἶπεν ὁ ἔμπορος, σὰς τὴν δίδω ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ μὴ μοῦ τὴν ἐπιστρέψῃς ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ.

— Καὶ βέβαιον, ἀφοῦ τὴν ἀγοράζω.

— Ὅχι, φίλε μου, ἐπανέλαβεν ὁ ἔμπορος, δὲν εἰδεύρεις; ἡ ράβδος αὐτὴ θὰ μοῦ φέρῃ κακὸν εἰς τὸ κατὰστημα.

— Μὴν εἶναι ἡ ράβδος τοῦ Μακράκη; εἶπεν ὁ φίλος μου.

— Ὅχι, ὅχι, ἀκούσατε τὴν ἱστορίαν της. Καὶ ὁ ἔμπορος, ὅστις πρὸ τριῶν ἡμερῶν ἀπέδιδεν εἰς τὴν ράβδον αὐτὴν τὴν ἄλλειψιν πελατῶν διηγῆθη τὰ πάντα.

Ἐγέλασεν ὁ φίλος μου, ὑπεσχέθη νὰ μὴ τὴν ἐπιστρέψῃ καὶ ἀνεχώρησε σκεπτόμενος. Μετὰ μίαν ἡμέραν, ὁ φίλος μου ἔχασε τὴν βακτηρίαν του, ἀφοῦ με τὴν ἔδειξε καυχώμενος διὰ τὴν ὠραιότητά της. Τρεῖς μῆνες παρήλθον χωρὶς οὐδὲν νὰ μάθῃ περὶ αὐτῆς, ἀξίας ὄντως Ὀδυσσεύς τοῦ



Ὁμήρου, ὅτε ἡμέραν τινὰ εἶδεν αὐτὴν εἰς τὰς χεῖρας φοιτητοῦ. Ἐπλησίασεν αὐτὸν ἐρωτῶν πῶς περιῆλθε εἰς χεῖράς του ἡ ῥάβδος· ὁ φοιτητὴς ἀπήντησε βραδύρως· ὁ φίλος μου ἐξύβρισεν αὐτόν· ὁ φοιτητὴς ἀνθύβρισε· αἱ ὑβρεῖς κατέστησαν σπουδαῖαι καὶ ἔως οὗτου πλησιάζω, ἡ ῥάβδος ἐθραύσθη χυθεὶς ἐπὶ τῆς ῥάχως τοῦ φίλου μου. Ὁ φοιτητὴς, ἐννοεῖται, ἅμα ἐμυθε παρ' ἐμοῦ τὴν ἱστορίαν αὐτῆς, ἐζήτησε συγγνώμην καὶ τὰ συντρίμματα τῆς ῥάβδου παρέδωκεν εἰς τὸν φίλον μου, ὅστις ἀνῆρτησεν αὐτὰ πρὸ τινος εἰκόνης τοῦ διαδόλου ἐν ἐκκλησίᾳ πάλαι.

Ἰδοὺ ἡ τῆς ῥάβδου ταύτης ἱστορία, ἥτις ὡς ἀκρίβως ἐλαμψεν εἰς τὸν νοῦν μου, ἐνῶ παρετῆρουν τὴν ἰδικήν μου.

Ἦδη ὁμῶς, ἐνῶ ἐβασανίζομην σκεπτόμενος, ἡ νύξ ἤρχισε νὰ συνάξῃ τὸν πέπλον τῆς καὶ ἡ αὐγὴ ὑπερφάνετο, ὥς κόρη μελανήμων ἀπεκδυομένη διὰ νὰ λουσθῇ, εἰς καθαρὰ ποταμοῦ ὕδατα. Πτηνῶν κελαδήματα ἤρχισαν κατ' ἀρχὰς σποραδικῶς, κατόπιν ὁμοφώνως, ἀποτείνοντα τὴν προσευχὴν των πρὸς τὸν πλάστην· τὸ παν ἀνεγεννατο καὶ ἐγὼ ὑπναλῆος πρὸ τοῦ θεάματος αὐτοῦ ἐν τῷ ἐξώστη μου ἱστάμην. Ἐπλησίασα εἰς τὴν καθρέπτῃν καὶ τὴν ἐκ τῆς αὐπνίας καταβεβλημένην μου μορφήν θεωρῶν ἤσυχνῃτιν ὅτι με πρόσωπον τοιοῦτον ἐμελλον νὰ παρσταθῶ πρὸ τοῦ τελουμένου μυστηρίου τῆς Ἀνατολῆς τοῦ Ἡλίου εἰς δόξαν αἰώνιον τοῦ πλάστου. Ἐπεσα ὕθεν ἐν τῇ κλίνῃ μου καλυφθεὶς ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, ὅτε ἤρχισε ν' ἀκούηται τῶν κάρρων ὁ κρότος καὶ ἡ ὀξύτάτη φωνὴ τοῦ γαλακτοπώλου, ἡ ἀντηχοῦσα ἐπὶ τοῦ ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν. Ἀπεκοιμήθην ὄνειρευόμενος ἀθύρματα, ὥς ὁ μέθυσος κόρη γλυκεῖαν. Τρεῖς ὥρας ἐκοιμώμην ὕπνον βαθύν, ὅτε ἐπανελημμένοι κτύποι ἐπὶ τῆς θύρας μου μ' ἐξύπνησαν μόλις· οἱ κτύποι ἐδιπλασιάσθησαν καὶ ἐξύπνησα ἐντελῶς. Ἦνοιξα τὴν θύραν καὶ, ὦ δυστυχία! βλέπω εἰσερχόμενον τὸν μέγαν διευθυντὴν τοῦ Ἰλισσοῦ, ὅστις φαίνεται εἶχε πρόσωπον ἄξιον ν' ἀτενίσῃ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου, (καὶ τὰς ἐπὶ τῶν ναμάτων τοῦ Ἰλισσοῦ χρυσὰς ἀκτῖνας).

— Τὰ ἀθύρματα; μοὶ λέγει.

— Τίποτε δὲν ἔκαμα, νυσταλέος ἀπῆντησα.

— Κύριε Ἰωάννη, ἐντροπὴ με ἠπάτησας ἀναιδῶς. Πῶς δὲν ὡμολόγεις πρὸ ἡμερῶν τὴν ἀδυναμίαν σου; καὶ ἄλλα πολλὰ ἐξηκολούθει ἐν ὀργῇ νὰ προσέφη, ὅτε, ὡς ἐμπνευσθεὶς,

— Δός μοι, τῷ εἶπον, δύο ὥρῶν καιρὸν καὶ τὰ πάντα θὰ ἦνε ἑτοιμόν.

Ἐφυγεν ὁ ἀρχισυντάκτης καθησυχάσας, ἐγὼ δ' ἀπεφάσισα ἀντὶ ἄλλων ἀθυρμάτων νὰ γράψω τὰ ἄνω, ὅσα κατὰ τὴν νύκτα ἐσκέφθην. Καὶ τῶντι ταῦτα νῦν παραδίδω εἰς τὸν τύπον.

Υ. Γ. Ἐπειδὴ συνειθίζω πάντοτε νὰ παραβάλλω καὶ τὰς ἐλαχίστας μου πράξεις πρὸς πράξεις μεγάλων ἀνδρῶν, καὶ τὰ τῶν ἀθυρμάτων μου αὐτῶν θέλω νὰ παραβάλλω πρὸς ἀνέκδοτόν τι ἐπὶ τῆς συγγραφῆς τῆς Παναγίας τῶν Παρισίων ὑπὸ τοῦ Βίκτωρος Οὐγώ.

Λέγεται ὅτι ὁ Β. Οὐγὼ ἐδανείσθη 6000 φρ. παρὰ τοῦ ἐκδότου τῶν συγγραμμάτων του διὰ νὰ κάμῃ μικρόν τι ταξίδιον εἰς Ἑλβετίαν, ὑποσχόμενος αὐτῷ νὰ συγγράψῃ μετὰ ὀρισμένον καιρὸν τὴν Παναγίαν τῶν Παρισίων, τὸ ἀριστούργημα αὐτὸ τῶν ἔργων τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀμερικῆς. Πεπρατώσας τὸ ταξίδιον καὶ ἐπιστρέψας εἰς Παρισίους, εὗρέθη αἰφνης στενοχωρημένος παρὰ τοῦ δανειστοῦ τοῦ, διότι οὔτε ἤρχισε καὶ τὸ σύγγραμμα, ἐνῶ τριάκοντα μόνον ἡμερῶν διορίαν εἶχεν ἀκόμη. Ἀμέσως ὁ Β. Οὐγὼ κλείσκει ἐντὸς δωματίου τινος μὲ φιάλην μελάνης, γραφίδας καὶ χάρτην καὶ γράφει ὀλονέν. Μετὰ τὴν τελευταίαν δὲ βρανίδα τῆς μελάνης του, θέτει πέρας εἰς τὴν τελευταίαν λέξιν τῆς Παναγίας τῶν Παρισίων. Ἐταλαντεύετο μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν ἐπὶ πολὺ ἂν ἔπρεπε νὰ ὀνομάσῃ αὐτὴν οὕτω ἢ: πᾶν ὅ, τι ἐμπεριέχεται εἰς φιάλην μελάνης. Ἀλλ' ἐπὶ τέλους, ἐπειδὴ εἶδε ὅτι ἕκαστος δὲν δύναται νὰ ἐξάξῃ Παναγίαν τῶν Παρισίων ἐκ φιάλης μελάνης, καὶ ἐκεῖνος ἀκόμη δὲν δύναται νὰ ἐξάξῃ δευτέραν Παναγίαν ἐκ δευτέρας φιάλης, ἀπέδωκεν εἰς τὸ σύγγραμμά του τὸν τίτλον ὃν βλέπομεν σή-



μερὸν καὶ πολλοὶ εἰς τὸ μέλλον ἀκόμη  
θὰ βλέπωσι.

Κ' ἐγὼ λοιπὸν (βλέπετε πῶς περὶ δ' ἄλ-  
λουσι) ἐπ' Ἀλκίονα ἄρκετ' ἂν ἔπραπε τὸ  
ἄρ' ἄνθρωπον καὶ τὸ νῦν διομῶσαι ἀθρόμα, ἢ  
παν ὅ, τι δύνανται τις νῦν γράψῃ ἐπὶ  
δύο ὥρας περὶ μίας κακῆς τοῦ νο-  
χτείας. Ὑπερίσχυσε τὸ πρότερον, διότι, ἂν  
οἱ ἀναγινώττει μιν εὐχρεστοῦνται, θὰ ἐ-  
ξοκολούθω γράφων περὶ ἅλα λαλήματα καὶ  
ἐννοῶται ὅτι δὲν θὰ περὶ πάντοτε κα-  
κίαις, νοχτείας, ἀλλὰ καὶ καλὰς νύκτας, θὰ  
περάσω, καὶ λαμπρὰς πρωίας, καὶ λαμ-  
πρὰς ἡμέρας. ὅταν μάλιστα μ' εὐχάριστη-  
σιν μιν εἶδω ὅτι οἱ καλοὶ μου ἀναγινώττει  
καὶ καλὰ μιν ἀναγινώττει δι' ἡλθὼν ὥ-  
ραν τινὰ εὐχρεστῶς ἐπὶ τῇ ἀναγνώσει τῶν  
Ἀθυρμάτων.

ΙΩ. ΚΑΜ.

## ΠΟΙΗΣΙΣ.

### ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ.

Τῇ δεσποσύνῃ 'Ε... εἰς Κωνσταντινοῦπολιν.

Μετὰ γλυκὺ ποτήριον ἰάν πικρὸν τὸς πῆν,  
Εὐρίτκει τὴν πικρίαν τοῦ πολὺ μεγαλητέραν  
Κι' ἂν ὁ ὕψος μου ὁρθαλμῶς συγκνότερον δακρύῃ,  
Ἐξέφραζε φεῖ | πρότερον καρδίαν ἐλευθέραν.

Θεράπην εἰς τὰς παρειὰς τὰ δάκρυα ἄ, πίπτουν  
Εἴν' ἔλαφρὰ, ἰφίτηται, τὰ αἶρει ἡ καρδία,  
Διότι εἰ τοὺς ὀρθαλμοὺς τὸ παραλθὼν καλύπτουν,  
Διότι, ἂν δὲν ρεύσωσι τὰ πῖν' ἡ αὐτοσχία.—

Μίαν ἡμέραν ὁροσερὰν καθήμενος σιμά της,  
Τὴν ἤκουον ποῦ ἔψαλλεν ἐν ᾄσματι γλυκὺ  
Συγκίνητην ἐξέφραζον τὰ μαῦρα ὄμματα της  
Καὶ ἡ φωνή της ἔτρεμε... κ' ἐγὼ ἤμην ἱκετ.

Καθὼς ταχέως χαλιῶν πολλάκις 'ς τῆς θαλάσσης  
Τὴν λείαν ἐπιφάνειαν τὴν πτήσιν διευθύνει,  
Βραδύνει τώρα μὲν αὐτὴν, κατοπιν τὴν ταχύνει  
Καὶ κάποτε μὲ τὸ πτερόν τὸν φλοισβόντης ἐγγίζει,

Τὰς χεῖρας οὔτω ἔφρασε μετ' ἡμελείας πάτης  
Εἰς πλῆκτρα μελανόλευκα κ' ἐκ τοῦ κλειδοκρητάλου  
Ἦχοι ἐξήρχοντο ὡς εἰ λῦρας ἰσορέας ἄλλου  
Καὶ ἔψαλλεν, ὦ Ζέφυρος, τὴν πούλην ποῦ στενέζει.

Δὲν ἔψαλλεν. Ἐπεί, αἶζε καὶ οἱ θεοὶ στεναγμοὶ της  
Πικρὴ ὡς ἡ καρδία της, γλυκεῖα ὡς ἡ φωνή της  
Ἐδείκνυν πῶς ἤρχεται ὁ λυγρὸς νῦν φρέστη,  
Ὡς λῦρα ποῦ δὲν δύναται εὐθὺς νῦν σιωπῆσαι  
Ἀπαῖ, τὸ πλῆκτρον τὴν γονὴν αὐτῆς ἐλκ' ἐγγίστη.  
—Κι' ὡς φῶλον ἔτρεμεν ξηρόν, ὅταν βοῦρδ' ἐπὶ  
[πλήττη.

Ἡσθάνθη ποῦ ὁδονηρόν ἐντός της νῦν τὴν καίη  
Κι' ἐλθόνταί ἡ φωνὴ τὸν πόνον νῦν ἐκφράσῃ.  
Ἐκπυτε καὶ, ὦ σύννεφον 'ς τὸν οὐρανὸν ποῦ πλέει  
Σιωπηλά, χωρὶς ὁδὸν ὀπίσω νῦν χαράσῃ.

Ἀφείθη μόνῃ τῇ ψυχῇ εἰς κόματ' Ἀρμονία  
Κι' ἱπεμακρόβη της ἀκτῆς τὸ βλέμμα πρὸς τὰ ἄνω  
Πλησίον ἤμην, ὦ θεῖ, τῇ θείας εὐτυχίας  
Συγχώρησόν με, ἂν ἐκ εἴ ἤθελον ν' ἀποβάνω.

ΙΩ. ΚΑΜ...

## Ἡ Γλῶσση.

Καλύπτει νῦν ἀσίλητος τὰ πάντα μὲ σκοτίαν  
Οἱ κύμα νῦν δὲν λείχουσι τὰ λείψανα τῶν δείπνων  
Πολλοὶ τὴν θέαν τῶν νεφῶν βοῶσιν τὴν ἄγριαν  
Καὶ ζέφυρ' ἄλλα εὐτοχ' ἐβόωνται εἰς ὕπνον.

ὑπὸ πικρὰ φυλλώματα δαρύνων καὶ πικρῶν  
Ἡ ἀηδὼ γκρύπτει καλεῖσθαι καὶ ἐκείνη.  
Ἦνα ἀρχίτη αἶριον τὸ ᾄσματι τὸ θεῖον,  
Πτηνὸς δὲ μόνον λυπηροὶ ἀκοοῦνται ποῦ θρῆνοι.

Δὲν εἶνε θρῆνοι εὐρωιοὶ, μελωδικοὶ δὲν εἶνε,  
Ἀλλ' εἶνε στόνοι μύχιοι, ἤχουσι μονοτόνως,  
Ὡς νῦν σοὶ λέγουσιν — Ὡς ἐμὲ, θνητὲ, τοῦ γένους  
[χόνε.  
— Ὡς διὰ τούτων τῆς γλῶσσος ἐκφράζεται ὁ πόνος.

Εἶνε πτηνὸν ἡ στενοῦσα, ἡ γλαυρὴ ἡ νυκτιλάκος  
Καὶ διακοπτεῖ τῆς νυκτός αὐτὴ τὴν ἡμερίαν.  
Δὲν τὴν πτοεὶ βηματισ αὐτῆς, ἡ θροῦς, ἡ ἄλλος σάλος  
Θέλει νῦν στενέη· δι' αὐτὸ ζητεῖ καὶ τὴν σκοτίαν.

Τί τὴν κωλύει νῦν θρηνῆ εἰς κήπου; τὴν ἡμέραν;  
Εἰξεύρει ὅτι προκαλεῖ ἀποτροπὴν θρηνούσα;  
Προσπάτην μινον θεωρεῖ τὴν μελανὴν ἐσπέραν;  
Τίς ἡ αἰτία, ἡ αὐτὴν εἰς στεναγμοὺς κινεῖται;